

РЕШЕНИЕ

№ 1276

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Василена Дранчовска Въззивно гражданско дело № 20221100502340 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по подадена в законоустановения срок въззивна жалба на ответника „Б.И.Г. 1“ ЕООД срещу решение № 20206972 от 03.11.2021 г., постановено по гр.д. № 19073/2021 г. по описа на СРС, 165 състав, с което по предявените от П. И. К. отрицателни установителни искиове с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК е признато за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата от 468,94 лв., представляваща стойност на телекомуникационни услуги, сумата от 148,29 лв., обезщетение за забава, както и сумата от 325 лв., разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 24.01.2017 г. по ч.гр.д.№ 58544/2016 г. по описа на СРС, 54 състав, за събирането на които е образувано изп. д. № 20219240400201 по описа на ЧСИ Г.К..

Въззивникът поддържа, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост, като счита, че първоинстанционният съд неправилно е приложил тригодишна погасителна давност за процесните вземания. Намира, че срокът на погасителната давност след влязла в сила заповед за изпълнение е 5 години и в случая не е изтекъл, тъй като давността е била прекъсната с влизане в сила на заповедта през 2017 г. и след това с предприемане на действия по принудително изпълнение през 2021 г. Ето защо моли първоинстанционното решение да бъде отменено, а предявените искиове да бъдат отхвърлени.

Въззиваемият П. И. К. счита, че въззивната жалба е неоснователна, а първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на страните, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е неправилно по следните съображения:

При предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание (заповедното производство), са настъпили факти (с оглед на наведените в исковата молба твърдения – изтекъл давностен срок), които водят до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника. Предвид наведеното основание за недължимост на сумата ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Между страните не се спори, а и от представените писмени доказателства се установява, че по подадено от „Б. 2015“ ЕООД заявление е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 01.11.2016 г., която е влязла в сила и въз основа на нея е издаден изпълнителен лист от 24.01.2017 г. по гр.д. № 58544/2016 г. по описа на СРС, 54 състав, за установени вземания срещу П. И. К. по договор за телекомуникационни услуги в размер на 468,94 лв., представляваща непогасена главница за отчетен период от 15.09.2013 г. до 14.02.2014 г., ведно със законната лихва върху нея от 13.10.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 148,29 лв., мораторна лихва за периода 03.11.2013 г. – 10.10.2016 г., както и сумата от 325 лв., разноски. Видно от изложеното в исковата молба, между страните не се спори, че тези суми отразяват действително възникнали задължения на П. И. К., като вземанията по тях са били прехвърлени с договор за цесия от 29.05.2019 г. в полза на ответника (видно от приложените книжа по изпълнителното дело – л. 7-9). С връчване на поканата за доброволно изпълнение по образуваното въз основа на изпълнителния лист изпълнително дело № 20219240400201 по описа на ЧСИ Г.К. длъжникът П. И. К. е бил изрично уведомен от съдебния изпълнител за извършената цесия (л. 19 от изп. дело), поради което възраженията на ищеца за недължимост на вземанията на това основание са несъстоятелни. В допълнение следва да се посочи, че уведомяването по [чл. 99, ал. 4 ЗЗД](#) има за цел да стабилизира правата в лицето на цесионера, така че вземането да не може да бъде изпълнено валидно другиму. Длъжникът може да възразява успешно за липсата на уведомяване само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор или на овластено от този кредитор лице до момента на уведомлението, каквото твърдение в настоящия случай не е наведено от ищеца. След като бъде известен за цесията, длъжникът

не може да възразява на претенцията на цесионера за реално изпълнение на основание липсата на уведомяване, поради което доводите в исковата молба, изложени в този смисъл, са несъстоятелни (така – Определение № 987 от 18.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 867/2011 г., IV г. о.).

Видно от книгата по приетото за послужване гр.д. № 58544/2016 г. по описа на СРС, 54 състав, издадената срещу П. И. К. заповед за изпълнение е връчена по реда на чл. 47, ал. 1 ГПК, като следва да се приеме, че е влязла в сила най-късно на 24.01.2017 г., когато въз основа на нея е бил издаден изпълнителен лист за вземанията (обстоятелство, което не се оспорва от ищеца). С влизането в сила на заповедта за изпълнение се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо, като длъжникът не може да направи възраженията си срещу дълга по общия исков ред извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани. Така се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането по арг. и от чл. 371 ГПК, поради което приложима е разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, като срокът на новата давност е всякога пет години.

Неподаването на възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК може да се приравни по правни последици на признание на вземането от длъжника по чл. 116, б. „а“ ЗЗД. Целта на регламентираното в действащия ГПК от 2008 г. заповедно производство е да се установи дали претендираното вземане е спорно, а признанието на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, доколкото същите манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг към кредитора (в този смисъл Решение № 131 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5140/2015 г., IV г. о.; Решение № 100 от 20.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 194/2010 г., II т. о.). Аргумент за противното не следва от обстоятелството, че заповедното производство се развива без участието на длъжника. Действително, длъжникът няма възможност да възпрепятства самото издаване на заповедта за изпълнение, доколкото научава за същата едва с връчването ѝ. Въпреки това обаче законодателят е уредил възможност за участие и защита на длъжника в хода на производството – чрез подаване на възражение, като в този смисъл е осигурена гаранция за правата му, което обстоятелство не може да се пренебрегне.

Ето защо, настоящият въззивен състав намира, че влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичане на срока за подаване на възражение. В този смисъл – Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о.; Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о.; Определение № 214 от 15.05.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1528/2018 г., IV г. о.; Определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV г. о. и др. Следователно, за уважаване на исковете в настоящото производство следва да се извърши преценка дали след момента на влизане в сила на заповедта за изпълнение – 24.01.2017 г., е изтекла петгодишна погасителна давност, без да са настъпили обстоятелства, довели до спирането или прекъсването ѝ.

Съгласно разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (насочване на

изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, насрочването и извършването на публична продажба и т.н.), като в изпълнителния процес давността може се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането на вискателя да бъде приложен определен изпълнителен способ също прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи и молбата на вискателя представлява активно негово поведение, насочено към удовлетворяване на вземането му (в този смисъл Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, както и Решение № 37 от 24.02.2021 г. по описа на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о.). Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело и изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др.

Следователно, с молбата на вискателя от 10.03.2021 г. за образуване на изпълнително дело въз основа на изпълнителния лист от 24.01.2017 г. и с връчването на поканата за доброволно изпълнение на длъжника П. И. К. на 26.03.2021 г. давността за вземанията не е била прекъсната. От приетото по делото копие на изпълнителното дело, образувано при ЧСИ Г.К., е видно, че съдебният изпълнител е извършил проучване на имуществото на длъжника, като веднага след образуване на изпълнителното дело е изискал справки от НБД „Население“, от Национален осигурителен институт и от НАП, които не са същински изпълнителни действия. Давността за вземанията, започнала да тече на 24.01.2017 г., е била прекъсната на 07.03.2021 г. с налагането на запор върху вземания на длъжника П. К. по банкови сметки в „УниКредит Булбанк“ АД, „Централна кооперативна банка“ АД и „Банка ДСК“ АД. Впоследствие, с разпореждане от 12.04.2021 г. и въз основа на издадената по първоинстанционното дело обезпечителна заповед, съдебният изпълнител е спрял производството по изп. дело № 20219240400201, като за периода, в който изпълнителното производство е спряно, вискателят е лишен от възможността да предприема валидни изпълнителни действия, насочени към удовлетворяване на вземанията му, с които да прекъсне погасителната давност за процесните задължения, поради което следва да се приеме, че за този период и към настоящия момент погасителната давност също е спряла да тече.

С оглед на изложеното, по делото се установява, че петгодишната погасителна давност за оспорените вземания не е изтекла, тъй като, считано от 24.01.2017 г. тя е била прекъсната от активните изпълнителни действия на вискателя и съдебния изпълнител на 17.03.2021 г. и към настоящия момент е спряла да тече. С оглед на изложеното и при съвкупна преценка на събрания доказателствен материал настоящият въззивен състав намира, че от последното прекъсване на давността на 17.03.2021 г. до датата на предявяване на иска, а и до приключване на устните състезания, не е изтекла приложимата в случая петгодишна погасителна давност, т.е. оспорените от ищеца вземания не са погасени по давност, поради

което предявените от него отрицателни установителни искиове са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Предвид различните правни изводи, до които достига въззивната инстанция, първоинстанционното решение следва да бъде отменено, а предявените искиове следва да бъдат отхвърлени изцяло.

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на въззивника (ответник) направените разноски пред първата инстанция за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., както и направените пред въззивната инстанция разноски предвид основателната въззивна жалба в размер на 325 лв., платена държавна такса за въззивно обжалване и адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20206972 от 03.11.2021 г., постановено по гр.д. № 19073/2021 г. по описа на Софийски районен съд, 165 състав, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от П. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, *****, срещу „Б.И.Г. 1“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, отрицателни установителни искиове с правно основание чл. 439 ГПК за недължимост на сумата от **468,94 лв.**, представляваща стойност на телекомуникационни услуги за отчетен период от 15.09.2013 г. до 14.02.2014 г., на сумата от **148,29 лв.**, мораторна лихва за периода 03.11.2013 г. – 10.10.2016 г., както и на сумата от **325 лв.**, разноски по делото, за които суми е издаден изпълнителен лист от 24.01.2017 г. по ч.гр.д.№ 58544/2016 г. по описа на СРС, 54 състав, за събирането на които е образувано изп. д. № 20219240400201 по описа на ЧСИ Г.К..

ОСЪЖДА П. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, *****, да заплати на „Б.И.Г. 1“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **300 лв.**, разноски в първоинстанционното производство, и сумата от **325 лв.**, разноски пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

